

Moord op het Spoor

SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU

Moord op het Spoor

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

BOEK # 11

COZY CRIME

Politieroman

Fictie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopie, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Copyright © 2025 Walkees

Proloog

Een raadselachtig begin van een nieuwe zaak meldt zich aan door een telefoontje van een anonieme beller. De melding betreft slechts de mededeling dat er een lijk in de trein zou liggen. Welke trein, hoe of wat? Het is een echt raadsel. Daarna wordt alles alleen maar raadselachtiger. Lang blijft de vraag of dit een lugubere grap betreft, of dat er echt ergens een slachtoffer te betreuren valt. Het blijft ook niet bij dit ene geval, en het ene raadsel volgt het andere op. Slachtoffers zijn er uiteindelijk genoeg, maar van de dader en een eventueel motief blijven sporen en bewijzen lange tijd uit. Maar dan is daar Meow, die inmiddels zijn nieuwe titel van Speciaal Rechercheur Hond duidelijk laat gelden.

In zijn eentje brengt hij de nodige aanwijzingen, die de teams van bureau Voorburg, en het weer samenwerkende team uit Rotterdam in de juiste richting brengt. Toch verandert het scenario constant en worden er in het begin veel foute aannames gedaan, en verkeerde conclusies getrokken.

Voordat de teams echter tot die conclusie kunnen komen, is er sprake van weer een zeer ingewikkeld onderzoek, met een geniaal uitgevoerd plan, van een meedogenloze dader.

Toch komt er licht aan de horizon, maar dit is wel voor een groot deel te danken aan twee heel bijzondere amateur speurneuzen, die ook weer worden ondersteund door een andere speurneus. Een speurneus met vier poten.

Hoofdstuk 1

S*pecial Rechercheur Chau maakt nu officieel, fulltime deel uit van het rechteam in Voorburg, en draagt nu ook de titel van hoofdinspecteur.*

Veel tijd om aan de nieuwe situatie te wennen krijgt Chau niet. Slechts een week na de afsluiting van het vorige onderzoek, wordt de dagelijkse briefing alweer onderbroken door een binnenstormende agent van de balie.

“Commissaris, we hebben een melding van een lijk in de trein, maar ik weet niet of het waar is, want de beller bleef anoniem, en beëindigde direct na zijn melding het gesprek. Er werd niet eens verteld in welke trein. Eigenlijk werd er verder helemaal niets verteld. Wat doe ik nu?”

Het werd direct onrustig in de groep, dus liet Jack zijn toverwoord maar weer eens luid horen.

“STILTE!” Prompt was het stil, en kon Commissaris Sam de Bruin de agent antwoorden.

“Jij gaat gewoon weer terug naar de balie, Frits, maar bel dan direct met Freek, van onze forensische dienst. Geef hem alle informatie, en vraag hem het telefoontje na te trekken. Wij gaan hier wel bespreken wat we eventueel verder kunnen doen, maar als de melding op waarheid berustte zal het ook zeker niet lang duren voor we nog een telefoontje krijgen.” De agent draaide zich al om, en De Bruin richtte zich tot de groep.

“Ok, mensen, misschien is het slechts een misplaatste grap, maar laten we er toch maar alvast even bijilstaan.

Ik denk dat we voorzichtig mogen aannemen dat wanneer deze melding op waarheid berust, het plaats delict in-, of in de buurt van Voorburg zal zijn. Het eerste wat we kunnen doen is naar het treinstation Leidschendam-Voorburg bellen. Dat is het dichtstbijzijnde station waar ze een klantenservice hebben. Susan, wil jij dat even op je nemen? Peter, bel jij naar Den Haag Centraal, en vraag of ze daar iets van deze zaak afweten. Verder denk ik dat er niet veel anders op zal zitten dan te wachten; ofwel op een nieuwe melding, of op de antwoorden van Freek, Susan en Peter. Laten we de briefing voorlopig maar even onderbreken, en een koffiepauze inlassen.” De Bruin had de volgende reactie van Jack kunnen verwachten.

“Mag het ook thee zijn?”

In de kantine, aan hun gebruikelijke tafel, zaten De Bruin, Sam Bos, Jack, Chau, Robert, en Jim, al aan de koffie en thee, toen Susan en Peter alweer aanschoven. Susan bracht verslag uit voor beide.

“Niets bekend, nergens, en we hebben alle stations in de wijde omgeving gebeld. Het zal dus inderdaad wel een lugubere grap betreffen.” Toen kwam ook Freek binnenlopen, en die had ook al geen inhoudelijk resultaat te melden.

“Onbegonnen werk, dat telefoontje. Dat kwam waarschijnlijk van een prepaid, dus, geen kans om achter dat nummer te komen. Peilen gaat ook niet als je geen nummer hebt, en niet bij voorbaat al weet waar ongeveer het telefoontje gepleegd werd.” Voor De Bruin was het nu wel genoeg.

“Ok, Freek, dank je. Voorlopig laten we het hierbij, tot we mogelijk andere informatie krijgen. We drinken onze koffie en thee op, en vervolgen dan gewoon onze briefing weer, al zal dat slechts kort zijn, want er valt weinig te vertellen. Het is rustig deze week, maar dat is ook weleens even lekker, en het weekend staat ook voor de deur. Vanmiddag begin ik dat weekend om vijf uur, met een einde dag borrel in de kroeg.”

De Bruin was niet de enige, die even na vijf uur aan de stamtafel in De Drie Kronen zat. Het hele rechercheteam was aanwezig en ze proostten met het eerste glas op het naderende weekend.

Toen ging de buitendeur open, en stormde Meow naar binnen, gevolgd door de vader van Chau. Meow begon direct tegen De Bruin aan te springen, en draaide geregeld om, weer in de richting van de buitendeur. De vader van Chau sprak De Bruin aan.

“Ja, ik weet niet wat er met Meow aan de hand is. Hij deed de hele tijd al zo raar. En toen trok hij mij ineens deze kant uit. Maar nu ik dit zo zie, denk ik toch dat hij wil dat jullie hem volgen.” Chau sprak nu haar vader aan, terwijl ze Meow even rustig hield, en aan de lijn deed die haar vader haar aanreikte.

“Waar is hij begonnen raar te doen, Pap? Hij wil inderdaad dat wij hem volgen.” De vader antwoordde zijn dochter.

We hadden net een flinke wandeling achter de rug, en waren bijna thuis. Toen we het spoor overstaken, bij de spoorwegovergang op de weg naar ons huis, begon het. Hij begon te blaffen en te janken tegelijk, dus liet ik hem maar even zijn gang gaan. Maar meer als driftig rondsnuffelen en die vreemde geluiden maken werd het niet, totdat hij me dus plotseling richting hier begon te brengen.” Chau en De Bruin stonden al op, en De Bruin richtte het woord tot de collega's.

“Chau en ik gaan wel even kijken, blijven jullie maar hier. Chau, laat hem maar los, zou ik zeggen.” Chau had, terwijl ze zich in beweging brachten wel direct een opmerking.

“Bij het spoor. Dit zal toch niet te maken hebben met die melding van vanmorgen? Pap, ga jij ook maar mee, want als wij daar misschien moeten blijven, kun jij Meow mee terugnemen.” De commissaris vond Chau wel erg hard van stapel lopen.

“Kom, kom, Chau, je kent je hondje toch wel? Die gaat ook weleens op een konijntje af.”

Toen ze bij het spoor aankwamen begon Meow direct weer onrustig te worden, en begon hij ook weer jankende geluiden te maken, terwijl hij heel driftig rondsnuffelde.

Maar toen was hij plotseling stil, en keek hij achterom, om te zien waar de anderen waren. Die waren vlakbij, en zagen Meow toen gaan liggen, en nu begon hij ook weer zachtjes te huilen. Chau was als eerste bij hem, en zag wat Meow had gevonden. Voor hem lag een bebloed mes, met een zwart heft, en een lemmet van een centimeter of twintig.

Terwijl Chau al een bewijszak uit haar jaszak haalde had De Bruin inmiddels ook al een kijkje genomen, maar kwam de eerste opmerking van de vader van Chau.

“Geen konijntje, dus.”

Chau’s opmerking daarna was minder lollig.

“Ik vrees dat, gezien het zachte gejuik van Meow, en de houding die hij nu heeft aangenomen, dit duidt op een dood slachtoffer. Dit is precies wat hij deze week op de politiehondentraining heeft geleerd. Wat een toeval zeg, en eigenlijk is het een dubbel toeval, als het tenminste niet toch iets met die melding van vanmorgen te maken zal blijken te hebben.” Nu stond De Bruin daar dus ook duidelijk anders in.

“Dat lijkt mij nu toch wel zeer aannemelijk. Ik bel even naar Susan, zodat zij Jack naar hier stuurt, en zelf voor een aantal agenten zorgt die hier de boel in de gaten gaan houden. Daarna bel ik Freek, om ook hierheen te komen, met een paar van zijn mensen. De enige die we nog niet hoeven te bellen is de dokter, want een lijk hebben we nog niet. Chau, houd Meow nu maar even aan de lijn. We laten eerst Freek en zijn mensen even rondkijken, hier, en daarna kunnen we dan met Meow de omgeving afstruinen. Veel tijd hebben we daar vandaag niet meer voor, want het zal al redelijk snel donker gaan worden.

Het duurde geen tien minuten, toen alle opgeroepen collega's waren aangekomen. De Bruin gaf direct de zak met het mes aan Freek, die, na alles aangehoord te hebben, een snelle beslissing nam.

“Dit kunnen mijn mannen hier wel zelf af. Ik ga direct terug naar het lab, en stort mijzelf op dit mes. Je hoort zo snel mogelijk iets van mij.” Jack was er ook weer, met een opmerking, die alleen maar van hem kon komen.

“Lekker, een melding van een lijk, zonder lijk, en nu dan een bebloed mes, ook zonder iets van een slachtoffer, of zo. Dit gaat weer een lekker raadsel worden, wat ik je brom. En dat weekend, waar we wel op geproost, maar niet op gedronken hebben, kunnen we ook wel weer op onze buik schrijven.” De Bruin kon er wel om lachen, maar was het toch niet helemaal met Jack eens.

“Misschien valt dat allemaal nog best mee, Jack. Zodra de mannen van Freek klaar denken te zijn, zoeken we hier even de omgeving af, maar zoals ik eerder al opmerkte; het wordt zo donker. Als wij voor die tijd nog niets hebben gevonden, verder, dan zie ik niet wat we verder nog kunnen doen, wat niet tot morgen, en misschien zelfs tot maandag kan wachten. Ah, ik zie Dave al aankomen, en de andere twee hebben de tassen alweer in de hand, dus ik vrees dat we weinig nieuws zullen krijgen.

Zo, Dave? Iets te melden?” De forensisch onderzoeker had toch wel iets te melden.

“Commissaris, wij hebben een flink stuk hier afgezocht, maar hebben absoluut niets kunnen vinden verder, wat een relatie met het mes zou kunnen hebben. Wel durf ik een voorzichtig idee voor te leggen. Als we kijken naar de plek waar het mes heeft gelegen, en de afstand van die plek naar het spoor, denken wij eigenlijk dat er een grote kans is dat dit mes vanuit een voorbijrijdende trein uit het raam is geworpen. We hebben namelijk ook, toen we hier aankwamen en het mes getoond werd, kunnen zien dat er wat zand- of grondresten aan het heft kleefden.

Dit zou kunnen betekenen dat het mes met een zekere kracht of snelheid op die plek terecht is gekomen. De afstand tot de weg lijkt ons iets te ver, dus houden wij het op de voorbijrijdende trein.” De Bruin was tevreden.

“Geweldig, Dave. Wat mij betreft kunnen jullie gaan, en van je weekend gaan genieten, zolang wij niet met nieuwe onderzoeken voor jullie komen.” Toen richtte De Bruin zich weer tot Jack en Chau, en de vader van Chau.

“Weten jullie wat? Die forensische mensen zijn veel bedreven in dit soort zaken dan wij, dus ik geloof ze wel. Ik begin er nu ook steeds meer in te geloven dat er een relatie zal bestaan tussen die melding van vanmorgen en het bebloede mes. Ook Meow lijkt geen aanstalten te maken verder te zoeken, dus wij gaan nu terug naar het station. Die borrel komt dan misschien later nog wel. Nu is het de plicht die weer roept. Wel erg vreemd echter, dat we nu nog steeds niets hebben gehoord over een mogelijk slachtoffer.”

Hoofdstuk 2

***I**n de briefingruimte zaten alleen Commissaris de Bruin, Jack, Susan, Chau, en twee agenten. De Bruin had de groep nog klein gehouden, omdat er dus nog steeds geen slachtoffer bekend was.*

“Mensen, een vreemde zaak, als er tenminste een echte zaak is. Oh, daar komt onze Freek. En, Freek, heb jij ons iets te melden over het mes?” De leider van het forensisch team, Freek ten Damme, antwoordde bevestigend.

“Ja, al is het nog niet veel. Wij hebben geen vingerafdrukken op het mes kunnen vinden. Wel had ik inmiddels van Dave over zijn idee gehoord, en ik kan jullie meedelen dat ik zijn mening deel. De resten grond, vermengd met zand, komen duidelijk van de plek waar het mes is gevonden. Omdat die resten aan het heft zaten, kunnen we er gevoeglijk vanuit gaan dat ze op het mes gekomen zijn, toen dit mes op de grond neerkwam. Dit moet inderdaad met grote snelheid of kracht plaatsgevonden hebben, en ook ik denk dat het mes uit een voorbijrijdende trein is gegooid. Het bloed toont aan dat het mes, voordat dit uit het lichaam is getrokken, geruime tijd in het lichaam gestoken heeft gezeten. We hebben op het lemmet namelijk twee soorten bloedresten gevonden. Een gedeelte van de bloedresten, het dichtst bij het heft, waren al volledig gestold, en de andere bloedresten, die waarschijnlijk pas veel later met de buitenlucht in aanraking zijn gekomen waren nog maar kort geleden begonnen te stollen. Wij weten inmiddels ook dat het mes dus in een lichaam is gestoken, omdat er op het lemmet ook een minuscuul stukje hartader is aangetroffen. Wij gaan er nu vanuit dat de persoon die dit mes in zijn lichaam gestoken heeft gekregen niet meer leeft.

Het bloed is van een man afkomstig, maar verder moeten we de resultaten van het DNA onderzoek afwachten.

Ik vrees dat we hier op zullen moeten wachten tot maandagmiddag, of mogelijk zelfs dinsdag. Die lab mensen in Den Haag gaan echt hun weekend niet laten verknallen, voor een zaak zonder lijk, en een anonieme melding. Als jullie verder niets hebben, dan houden wij het ook voor gezien, want dan is er voor ons verder ook weinig te doen.” Chau had een vraag voor Freek.

“Freek, zaten er aan het mes misschien nog kenmerken die het mogelijk zouden kunnen maken achter de herkomst van het mes te komen?” Hierop kwam een negatief antwoord.

“Helemaal niets. Het enige wat ik kan zeggen is dat het een goedkoop huis-tuin-en-keukenmes betreft. Ik had al verwacht dat deze vraag zou komen, dus heb ik het mes schoongemaakt en meegebracht. Misschien dat jullie er nog iets mee kunnen?” Chau nam het mes van Freek aan, en De Bruin ging verder.

“Ok, Freek, dan kun jij wat mij betreft ook wel naar huis, maar hou er wel rekening mee dat je zomaar weer teruggeroepen zou kunnen worden.” Freek trok zijn schouders op, en vertrok, waarna De Bruin een einde aan de briefing maakte.

“Dit is allemaal weer hoogst merkwaardig, maar voorlopig vind ik het wel goed. We hebben nog steeds geen slachtoffer, en er valt verder ook bar weinig te doen, op dit moment.

Ik ga gewoon dat biertje pakken, waar we al wel mee geproost hebben, maar niet hebben opgedronken. Wie heeft er nog zin? Als we verder gedurende het weekend niets horen, dan zie ik iedereen in ieder geval weer maandag, om acht uur, bij de ochtendbriefing. Ik vind het allemaal zo vreemd, dat ik toch wel erg nieuwsgierig aan het worden ben, en bijna hoop dat we hier morgen alweer zullen zijn.”

Dat werd dus zaterdagmiddag om twee uur, en de schuldige voor de in het weekend ingelaste briefing was natuurlijk Chau. Jack had daar alweer een opmerking voor klaar.

“Jij miste een lijk, en kon natuurlijk niet stoppen met door te gaan met zoeken, nietwaar, SR?” Chau antwoordde op de van haar bekende nuchtere en puur professionele toon.

“Min of meer, Jack, maar ik kon pas vanmorgen om negen uur beginnen, hoor, want toen gingen de winkels waar ik een kijkje wilde gaan nemen pas open. Om een lang verhaal kort te houden; ik weet waar het mes is aangeschaft, en waarschijnlijk komt er nog meer informatie. Zo dadelijk wordt hier een USB stick afgegeven, met camerabeelden van de aanschaf van tien messensets, in één koop dus. Als het mes bij die aankoop thuishoort, dan is dit zeker geen goed nieuws, maar hebben wij misschien wel een lead naar de mogelijke dader. Eigenlijk kunnen we nog niet eens van een dader spreken, maar ik ga daar toch voorzichtig vanuit.

Het mes wat Meow dus gevonden heeft, komt in ieder geval van die winkel waar ik het zoeven over had. Het betreft een filiaal van Action, de welbekende discount winkelketen, waar je vrijwel alles kunt kopen voor in en rond het huis.” Hier werd Chau even door haar baas onderbroken.

“SR, hoe heb jij dit nu allemaal weer zo snel kunnen achterhalen? Vertel dat eens, want misschien kunnen we daar nog wat van leren.” Chau bagatelliseerde direct de bijzonderheid van haar bevindingen.

“Nu, baas, ik had daar flink geluk bij, hoor. Het feit is namelijk, dat wij thuis precies zo’n messen set hebben, dus vandaar dat ik het herkende. Eén vraagje aan mijn moeder was daarna voldoende om te weten waar ze deze messen verkopen. Nu vond ik ook, toen ik het mes onder mijn microscoop bekeek, thuis, een serienummer, aan de onderkant van het heft. Toen ben ik dus vanochtend naar die grote Action gereden, in het nieuwe gedeelte van ons dorp.

Daar was de manager van de winkel mij erg behulpzaam, en hij is er via hun systeem achter gekomen dat het mes was verkocht vanuit een filiaal in Den Haag, in de wijk Moerwijk, wat dus in Den Haag-Zuid is. Toen heeft de manager zijn collega in Moerwijk gebeld en zijn ze erachter gekomen dat het mes, eigenlijk dus messen set, is aangeschaft in één aankoop van tien van dat soort messen sets. Aan de hand van hun systeem kon dus zelfs de datum en het tijdstip van de aankoop bepaald worden. Boven de kassa's hangen camera's, en die manager in Moerwijk zou direct gaan speuren naar dat moment, en de beelden op een USB stick zetten. Ik heb zojuist een berichtje gekregen dat de USB stick opgehaald kon worden. Ik heb toen naar het politiebureau in Moerwijk gebeld, en deze zijn inmiddels al op weg naar hier om de stick af te leveren." Jack had alweer een opmerking klaar.

"Mijn vader zei altijd; van een drol kan je geen gebakje maken, maar jij, SR, bent er volgens mij nog toe in staat om van een drol een goudstaaf te bakken." Nu moest hij er natuurlijk zelf weer voor zorgen dat het lawaai wat toen losbrak weer verstomde, maar gelukkig kwam ook de agent van de balie binnenlopen, die de USB stick aan Chau overhandigde. De Bruin kwam direct in actie.

"Chau, kun je die beelden hier op één van onze schermen afspelen? Dan kunnen we er direct naar kijken." Chau was al bezig, en nog geen minuut later werden de beelden zichtbaar op het linker grote scherm.

Het werd helaas meteen duidelijk dat de koper van de messensets rekening hield met de camera's, en zijn of haar gezicht was niet zichtbaar. De persoon hield het gezicht duidelijk uit het zicht van de camera's, en ook werd er contant betaald. Een geluid van teleurstelling was duidelijk binnen de groep hoorbaar. Chau, echter, bleek totaal niet teleurgesteld te zijn. De Bruin merkte dit op.

“Wat zie jij, SR? Ik merk dat jij, in tegenstelling tot de meesten van ons een flikkering in de ogen toonde. Wat heb jij gezien?” Chau antwoordde weer alsof haar waarneming de gewoonste zaak van de wereld was.

“Ik zal even terugspoelen. Kijk naar het moment van betalen. Allereerst draagt de man geen handschoenen, dat het een man is leg ik straks uit. Het belangrijkste hierbij is eigenlijk, waar hij mee betaald. Kijk goed, ik laat het nog een keer zien.” Toen was het Jack weer die reageerde.

“Verdraaid, het wordt een diamanten drol. Hij betaalt met een briefje van tweehonderd euro, en gelukkig accepteert de kassière het biljet, want dat hoeven ze niet meer te doen, eigenlijk. Vrijwel niemand betaalt meer met die biljetten, zeker niet in een winkel, dus moeten we dat biljet nog op kunnen sporen. Misschien kan Freek er dan nog wat mee doen, wat betreft eventuele vingerafdrukken.” Nu viel het kwartje bij allemaal, dus waren de geluiden van verrassing en bewondering weer duidelijk hoorbaar. De Bruin nam toen het gesprek weer over.

“Geweldig. Wat een vondst weer, maar ik begrijp ook al wel waarom jij de koper als man aanduidt. Hij draagt een trainingspak, en een vrij neutrale muts, dus dat zegt nog niet veel. Wat meer zegt zijn de schoenen, die heel even, maar heel duidelijk in beeld komen. Draai maar terug, Chau, dan kan iedereen het zien.” Chau deed wat van haar gevraagd werd en toen waren de geluiden weer niet van de lucht, en Jack maakte het maar weer eens duidelijk.

“Het is een wolf in schaapskleren, wat een poten! Dat is minstens maat 47, of bestaat 48 misschien ook nog?” De Bruin reageerde met een grote glimlach op het gezicht.

“Inderdaad, Jack, goed gezien. Dat zijn geen schoenen die door een vrouw gedragen worden, en eigenlijk wordt het ook nog wel wat duidelijker door de vorm van de man's lichaam. Ja, SR, ik ben het met je eens; dit is een man. Maar, mensen. Het feit dat deze man de messen koopt, zegt natuurlijk nog niets, alhoewel we nu wel iets hebben om op door te rechercheren.”

Hij zag Chau alweer bezig met haar tablet, en toen deze blijkbaar klaar was, kwam zij met een opmerking, die weer eens getuigde van de nodige nuchterheid.

“Je hebt gelijk, baas. Het betekent nog niets, en om dit te onderzoeken hebben we ook niet zoveel mensen nodig. Verder zullen we denk ik toch pas maandag weer echt verder kunnen, dus stel ik het volgende voor.

“Ik had niets gepland voor dit weekend, dus ik zal dit oppakken, zodat jullie gewoon nu alweer van jullie weekend kunnen gaan genieten. Ik heb gisteren van Sophie gehoord dat de kleine Samantha al voorzichtig begint op te staan? Misschien kun jij dan dit weekend zelf ook getuige zijn van haar eerste stapjes?” En weer kwam daar een opmerking van Jack op, die blijkbaar flink in vorm was.

“Ja, verdraaid, wordt dat feestje van de geboorte van je dochter waarschijnlijk weer, voorlopig door onze neus geboord? Dat was toch gepland voor volgende week zaterdag? En weer komt daar dus een nieuwe zaak tussen. Ja, of die SR van ons moet de hele zaak natuurlijk in een paar dagen oplossen, wat me ook niks meer zou verbazen.” De Bruin had er nu ook lol in, maar had wel een kanttekening bij Chau's aanbod vrijwilligster te zijn.

“Chau, ik denk dat je gelijk hebt over de maar beperkt noodzakelijke inzet, maar ik wil niet dat je jezelf helemaal alleen opoffert. Het is altijd beter met minimaal twee te zijn, dus, nog iemand die zich aan wil bieden?” Hij had beter gewoon iemand aan kunnen wijzen, want alle armen gingen nu de lucht in.

“Ok, dat was niet zo slim van mij,” bekende De Bruin. “Nu, SR, jij mag kiezen.” Dat was ook weer een zinloze opmerking, want Chau en Susan liepen al gearmd de ruimte uit, negestaard door een aantal verblufte gezichten.

Hoofdstuk 3

***D**e volgende maandag, om acht uur 's morgens zat de briefingruimte weer vol, maar was er nog steeds geen bericht of aanwijzing over een eventueel slachtoffer.*

Dat gegeven, was waar Commissaris de Bruin de briefing mee begon.

“Ik blijf het zeggen; wat een uiterst vreemde toestand. Nog geen spoor van een mogelijk slachtoffer, en toch zijn we ervan overtuigd dat er wel één is, ergens.” De hoofdcommissaris was er deze morgen ook bij, en die stond nu op, want hij had kennelijk iets te melden.

“En dat betekent dus eigenlijk; geen stoffelijk overschot, geen zaak. Commissaris, wij moeten nu snel duidelijkheid krijgen, anders zal ik genoodzaakt zijn deze zaak te sluiten. Wij kunnen het ons niet veroorloven al deze manuren in te zetten voor iets wat mogelijk slechts een lugubere grap zal blijken te zijn. Ja, ik zie uw mogelijke reactie al komen, Commissaris. Bespaar u de moeite om mij nu te herinneren aan de bloedsporen op het gevonden mes, en het stukje hartader van een dode man. Ik heb gedurende mijn lange carrière gekkere dingen meegemaakt, geloof mij. Nee, jullie krijgen van mij nog tot het einde van deze dag om met overtuigende bewijzen te komen. Dat was het, ik heb belangrijker zaken te doen, en ik denk eigenlijk, jullie ook.” En toen draaide hij zich om, en verliet zonder nog een woord te zeggen de briefingruimte, en daarna het bureau. De Bruin keek hem met een verwonderde blik na.

“Nu, die is kennelijk met het verkeerde been uit bed gestapt. Maar, een beetje gelijk heeft hij wel, dus moeten we nu echt aan de slag.” Toen kwam de agent van de balie weer binnenlopen.

“Commissaris, we hebben weer een anonieme melding gekregen. Net zo kort als de vorige, maar nu met een andere mededeling.

‘Jullie moeten zoeken, daar waar de trein zich splitst.’ Dat was alles wat er gezegd werd, en daarna werd de verbinding weer direct verbroken. Nu had ik ook die vorige melding aangenomen, dus kan ik jullie vertellen dat het dezelfde verdraaide stem was.” De Bruin leek toch wel blij te zijn met dit bericht.

“Ok, Frits, super. Dank je wel, wij gaan ermee aan de slag.” Sam Bos reageerde.

“Commissaris, zou dat dan misschien station Holland Spoor kunnen zijn? Dat is waar de trein van Den Haag Centraal naar Rotterdam zich splitst.” De Bruin kreeg duidelijk het gevoel dat ze nu iets op het spoor waren, maar had daar wel een kanttekening bij.

“Ja, dat zou goed kunnen, maar ook dat station is door jullie benaderd en ook daar was niets bekend over wat voor ongeregeldeheid dan ook. Toch gaan wij daar maar eens een kijkje nemen. Jack, Chau, jullie gaan met mij mee. Susan, jij en de rest van onze mensen gaan alle ziekenhuizen en medisch centra langs de route Den Haag-Rotterdam bellen. Ik weet natuurlijk ook wel dat zij een meldplicht hebben, maar je weet maar nooit. Zoals de baas al refereerde; ook ik heb gekkere dingen meegemaakt, in mijn iets minder lange carrière. Oh, en pak er ook maar de uitvaartcentra bij, maar de dichtstbijzijnde fysiek bezoeken. We moeten nu met alles rekening houden, hoe gek dit ook in eerste instantie lijkt. En omdat we alleen vandaag nog hebben hark je er zoveel mogelijk agenten bij om jullie te helpen. We hebben geen tijd te verliezen. Aan de slag, mensen!”